

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **V. M.**, bytem Ch. 2779/11, B., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2015, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 16. 10. 2015, č. j. byly zamítnuty námitky žalobkyně směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2015, č. j., jímž byla zamítnuta její žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995

Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále též „zdp“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 16. 12. 2015 nesouhlasila žalobkyně se zamítnutím její žádosti o uvedenou dávku důchodového pojištění. Uvedla, že pro nárok jí nebyla zhodnocena doba studia a zaměstnání ode dne 1. 9. 1970 do 12. 5. 1977, tj. 6 roků a 6 měsíců v bývalém SSSR (Kyrgyzstán), ačkoliv uvedená doba byla žalovanou dodatečně zhodnocena pro částečný invalidní důchod. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 26. 2. 2016 navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž vycházela ze skutečností vyplývajících z dávkového spisu, sice, že o starobní důchod žalobkyně požádala již v roce 2011, žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalované ze dne 29. 9. 2011, neboť nezískala potřebnou dobu pojištění. Uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno v řízení o námitkách rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2011. Následně ani Krajský soud v Brně nevyhověl žalobě žalobkyně, když neshledal citované rozhodnutí za chybné a nezákonné, takže žalobu rozsudkem ze dne 30. 10. 2012, č. j. 22 Ad 6/2012-35 jako nedůvodnou zamítl. Při vyřizování žádosti bylo zjištěno, že žalobkyně uvedla v předchozích žádostech o invalidní důchod, že byla zaměstnána v cizině (Kyrgyzstánu), proto žalovaná tyto skutečnosti u kyrgyzského nositele pojištění došetřovala. Dalším rozhodnutím ze dne 4. 1. 2013 přepočítla a doplatila jmenované vyplácený invalidní důchod od přiznání, tj. ode dne 28. 9. 2007, po zápočtu nově zjištěné doby studia a zaměstnání v cizině ode dne 1. 9. 1970 do 23. 4. 1975 a ode dne 16. 6. 1975 do 12. 5. 1977. Dne 22. 5. 2015 uplatnila žalobkyně novou žádost o starobní důchod ode dne 1. 4. 2015. Žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 13. 8. 2015, neboť ačkoliv splnila věkovou podmínku nároku na starobní důchod (60 let v roce 2011) nesplnila podmínku získání potřebné doby pojištění v rozsahu 27 roků dle ust. § 29 odst. 1 písm. c) zdp. Podle OLDP ze dne 4. 8. 2015 získala pouze 24 roků doby pojištění. Doby zaměstnání v Kyrgyzstánu nelze zohlednit pro účely důchodového pojištění, neboť Dohoda mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959, publikována pod č. 116/1960 (dále též „Dohoda“) umožňující zápočet dob zaměstnání obou smluvních států byla považována za platnou do dne 22. 9. 2009, tehdy však žalobkyně ještě nedosáhla důchodového věku. Nová smlouva uzavřená doposud nebyla. Uplatnila-li proto žádost o starobní důchod v době, kdy se jednalo o bezesmluvní stav mezi ČR a Kyrgyzskou republikou, pak není právního podkladu, na základě kterého by jí mohl být přiznán starobní důchod. Pokud doba zaměstnání a studia v bývalém SSSR byla započtena pro nárok a výši vypláceného invalidního důchodu v ČR, je to jen proto, že v době vyřizování nároku na invalidní důchod byla citovaná Dohoda doposud platná.

Při jednání u Krajského soudu v Brně dne 17. 3. 2017 setrvala žalobkyně na žalobní argumentaci, kterou dále doplnila sdělením, že v České republice se zdržuje od roku 1977, manželství uzavřela s českým státním občanem, v manželství se narodilo jedno dítě – dcera, dne 31. 12. 1985. Společná domácnost s manželem byla zrušena v roce 2001, poté manželství bylo rozvedeno. V roce 1992 nabyla české státní občanství. Trvalý pobyt na území České republiky má hlášen od roku 1977. Je poživatelkou invalidního důchodu.

Zástupkyně žalované v souladu s písemným vyjádřením ze dne 26. 2. 2016 navrhla zamítnutí žaloby.

Soud měl k dispozici správní spis žalované, z kterého bylo zjištěno, že jmenovaná je narozena dne 9. 8. 1951 v Kyrgyzstánu, žádost o dávku důchodového pojištění podávala opakovaně (dne 19. 11. 1999, dne 25. 7. 2003, dne 5. 5. 2004, dne 11. 9. 2004) a žádost o starobní důchod pak i dne 22. 5. 2015. Dne 4. 6. 2008 podala žádost o přiznání částečného invalidního důchodu, rozhodnutím žalované ze dne 22. 10. 2008 č. j. jí tato dávka byla přiznána ode dne 28. 9. 2007. Dne 18. 5. 2011 podala žádost o starobní důchod s požadavkem jeho přiznání ode dne 9. 8. 2011. Rozhodnutím žalované ze dne 29. 9. 2011, č. j. 515 809 402/423 jí byla zamítnuta její žádost o přiznání starobního důchodu pro nesplnění podmínek ust. § 28 zdp s odůvodněním, že získala pouze 21 let a 162 dnů pojištění. V námitkovém řízení byla neúspěšná, rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2011, č. j. 515 809 402/315-AHR byly námitky zamítnuty a rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2011 bylo potvrzeno. Následně rozhodnutím žalované ze dne 4. 1. 2013 byl proveden přepoččet a vyčíslen doplatek vypláceného invalidního důchodu od jeho přiznání, tj. ode dne 28. 9. 2007, neboť byly dodatečně započteny nově zjištěné doby studia a zaměstnání v cizině ode dne 1. 9. 1970 do 23. 4. 1975 a ode dne 16. 6. 1975 do 12. 5. 1977. Dále je ve spise založena nová žádost o starobní důchod ze dne 22. 5. 2015 s požadavkem přiznání dávky ode dne 1. 4. 2015. Rozhodnutím žalované ze dne 13. 8. 2015, č. j. byla uplatňovaná žádost jmenované o starobní důchod zamítnuta. V námitkovém řízení bylo vydáno rozhodnutí dne 16. 10. 2015, č. j. 515 809 402/315-JC, jímž námitky byly zamítnuty a citované rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2015 potvrzeno. Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Úkolem soudu v projednávané věci bylo posouzení, zda postup žalované byl v souladu s platnými právními předpisy, zda napadené rozhodnutí žalované nebylo vydáno v rozporu se zákonem. Úvodem je nutno sdělit, že oblast vztahu sociálního zabezpečení mezi Českou republikou a bývalým Svazem sovětských socialistických republik (dále též „SSSR“) byla upravena Dohodou mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959, publikovanou pod č. 116/1960 Sb. Citovaná Dohoda byla platná do dne 22. 9. 2009.

Žalobkyně, která je narozena dne 9. 8. 1951 s trvalým pobytem na území České republiky od roku 1977 dosáhne potřebný věk pro nárok na starobní důchod podle ust. § 29 odst. 2 zdp v 67 letech a 8 měsících, tj. dne 9. 4. 2019. Novou žádost o starobní důchod podala dne 22. 5. 2015 s požadavkem přiznání dávky důchodového pojištění ode dne 1. 4. 2015. Jak vyplývá z dávkového spisu – OLDP ze dne 4. 8. 2015 získala pouze 24 roků doby pojištění a navíc ke dni podání žádosti mimo potřebné doby pojištění není splněna ani

věková podmínka pro přiznání dávky, jak uvedeno výše. Namítla-li žalobkyně, že pro nárok jí měla být zhodnocena doba studia a zaměstnání ode dne 1. 9. 1970 do 12. 5. 1977, tj. 6 roků a 6 měsíců v bývalém SSSR (Kyrgyzstán), neboť tato doba jí byla dodatečně zhodnocena pro částečný invalidní důchod, nelze jejímu požadavku vyhovět, zdejší soud se plně ztotožňuje s argumentací žalované, že tato doba jí mohla být a také byla započtena a dodatečně zhodnocena pro částečný invalidní důchod, který jí byl přiznán ode dne 28. 9. 2017, tzn. před pozbytí platnosti Dohody nemůže jí však být zohledněna pro nárok o starobní důchod, jestliže žádost podala dne 22. 5. 2015 čili v době, kdy existuje doposud bezesmluvní vztah mezi Českou republikou a Kyrgyzstánem. Jak správně žalovaná uvedla v písemném vyjádření, starobní a invalidní důchod jsou dvě samostatné, tudíž odlišné dávky důchodového pojištění, které pro nárok a výši dávky podléhají vlastnímu právnímu režimu a vždy dle právních předpisů platných ke dni uplatnění nároku o dávku. Způsob výpočtu je pak diferencovaný, což byl i případ žalobkyně. Soud proto uzavírá, že pokud v době podání žádosti o starobní důchod žalobkyně, byť trvale bydlící v České republice, Dohoda mezi Českou republikou a SSSR o sociálním zabezpečení již neplatila a doposud nová dohoda mezi českou republikou a Kyrgyzstánem uzavřena nebyla, nelze zohlednit pro český důchod dobu zaměstnání v Kyrgyzstánu. Požadovanou dobu proto nelze zohlednit, protože její zápočet není umožněn žádným vnitrostátním předpisem ani bilaterální mezinárodní smlouvou.

Optikou shora uvedeného proto zdejší soud uzavírá, že v postupu a rozhodnutí žalované nebylo zjištěno právní či skutkové pochybení, a proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že žalobkyně má možnost podat žádost o odstranění tvrdosti zákona ve vztahu k Ministerstvu práce a sociálních věcí. V takovém případě dle ust. § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ministr práce a sociálních věcí může odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při provádění sociálního zabezpečení, a může pověřit správy sociálního zabezpečení, aby odstraňovaly tvrdosti v jednotlivých případech.

Žalobkyně ve věci samé nebyly úspěšná, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 17. března 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová